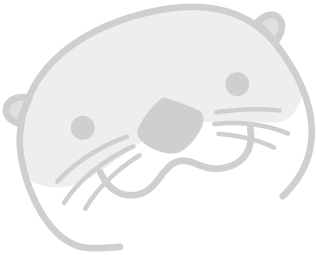

Rose

幼崽护养协会
ผมจะเป็นซูเปอร์ฮีโร่
ที่อนุบาลสัตว์
เล่ม 3

酒矣 จิวอี้
เขียน

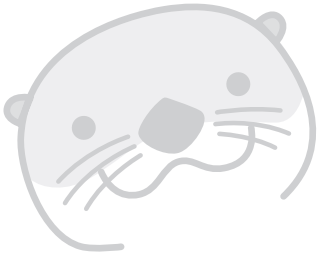
ซาเย็น Lover
แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

สารานุกรมลูกสัตว์เป็นหนังสือเล่มหนึ่งที่เขียนลวนเปิดอ่านบ่อยที่สุด
ตอนมาเป็นพี่เลี้ยงบนโลกฟุ้งนี้ ถึงจะไม่ได้ตั้งใจดูชื่อคนเขียน
ทว่าพลิกอ่านหลายรอบขนาดนั้นก็ต้องผ่านตาบ้าง
— จิวอี้

คำนำสำนักพิมพ์

เด็กดีเป็นศรีแก่ชาติ เด็กฉลาดชาติเจริญ ถึงคำขวัญนี้จะเป็นของประเทศไทย แต่ก็ใช้ได้กับเด็กน้อยในทุกเผ่าพันธุ์จริงๆว่าไหมคะ เพราะฉะนั้นไปติดตามเรื่องของเด็กดีจากสารพัดเผ่าพันธุ์ของเซียหลวนกันต่อดีกว่า ไม่รู้เด็กๆ จะมาปล่อยหมัดเด็ดอะไรให้ผู้ใหญ่หลงรักอีกบ้าง

กมลจักษ์
Rose

จากใจผู้เขียน

平安喜乐
万事顺意

陆友

สงบสุขสบายใจ
สมปรารถนาทุกประการ

ทดลองอ่าน

จีวี่

บทที่ 95

วันที่เก้าสิบห้าในฐานะพี่เลี้ยง

บนดาวเคราะห์ อันเปล่าเปลี่ยวร้างผู้คน ท้องฟ้ายามราตรี
ไร้ดวงดาวประดับ โดยรอบไร้สิ่งดงามใดๆ

บนฟ้ามีดเมี้ยว รอบด้านมีแต่ซากปรักหักพัง ทั่วทุกสารทิศดูเลวร้าย
เกินเยียวยา

แต่ภาพน็อกซ์ใช้หางพันและกอดมนุษย์คนหนึ่งไว้เป็นที่พึ่งพิง
กลายเป็นความอบอุ่นหัวใจท่ามกลางสภาพอันย่อยยับพังทลายเหล่านี้

มนุษย์มีธรรมชาตินิยมสวมแหวนให้คนที่ชอบ เพราะเข้าใจถึงข้อนี้
ถึงได้ทำเรื่องเมื่อครู่

เซี่ยหลวนอึ้งไปนิดหน่อยเนื่องจากแหวนที่ปรับขนาดเองอัตโนมัติ
ตามนิ้วของผู้สวมใส่สวมลงบนนิ้วของเขาอย่างเหมาะสมพอดี

“คว่ำไว้ได้แล้ว อาหลวนก็เป็นของฉันแล้วใช่ไหม” อัยไม่รู้รู้ว่าเผ่า
มนุษย์ตีตราเป็นเจ้าของกันอย่างไร เขาใช้หางพันชายหนุ่มไว้ มองคนรัก
ของตัวเองไม่วางตา นัยน์ตาคู่นั้นมีความอ่อนโยนบางอย่างที่ส่งให้สำหรับ
คนรักโดยเฉพาะ

อัยแค่อยากถามให้แน่ใจเท่านั้น

แหวนที่สวมนั้นวางราวกับนำพาความอบอุ่นมาด้วย เซี่ยหลวน
มองเห็นความอ่อนโยนและความปรารถนาภายใต้ใบหน้าเฉยชาของน็อกซ์
ที่อยู่ในระยะใกล้ จึงพยักหน้าอย่างไม่อาจต้านทาน

เชี่ยหลวนกั้มดูแหวนบนนิ้วนางข้างซ้าย เขาไม่รู้ว่าทำไมอีกฝ่ายจึงเลือกนิ้วนางข้างนี้ของเขา แต่ตามคำเล่าขานของเผ่ามนุษย์ การสวมแหวนลงบนนิ้วนางข้างซ้ายมีความหมายแฝงสำคัญที่แตกต่างจากนิ้วอื่น

ความจริงแล้วอัยเลือกนิ้วนางข้างนี้ไปโดยไม่รู้ตัว เขารู้แค่เผ่ามนุษย์มีธรรมเนียมสวมแหวนให้กับคู่ชีวิต แต่เขาไม่รู้ว่าแหวนของแต่ละนิ้วมีความหมายต่างกันอย่างไร

ว่าเขาได้เลือกนิ้วนางที่มีความหมายมากที่สุดพอดี

อัยเห็นชายหนุ่มพยักหน้าน้อยๆ ทำให้หางสีเงินที่พันร่างคนตรงหน้ารัดแน่นขึ้นเล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว แต่เวลานี้เขาพลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จึงจำเป็นต้องคลายหางลงชั่วคราวอีกครั้ง

ตอนที่มนุษย์สวมแหวนให้คู่ชีวิตจะทำพิธีการอย่างหนึ่ง

น็อกซ์ตัวนี้ถูกเขาลงข้างหนึ่งให้ชายหนุ่มตรงหน้า แล้วจับมือข้างซ้ายของชายหนุ่มที่สวมแหวนไปเรียบร้อยแล้วตามความรู้บางส่วนที่ได้รู้มา

แม้จะไม่รู้ความหมาย แต่อัยก็ยังคงทำแบบนี้ หางสีเงินทางด้านหลังลู่ลงเล็กน้อย ประจุลึกลับที่ป้าอันตรายตัวหนึ่งล้ารวมความก้าวร้าวทั้งหมดที่มีเปลี่ยนเป็นเชิงอกว่าปกติ

เมื่อได้รับคำตอบจากชายหนุ่ม อัยจึงก้มหน้ากดดูลงบนนิ้วนางของเชี่ยหลวนที่สวมแหวนไว้แล้วเบา กลีบปากบางสัมผัสปลายนิ้วอุ่น ครอบครองข้อนิ้วส่วนหนึ่งก่อนจะทิ้งหยาดน้ำใสไว้บนนั้นเล็กน้อย

แม้ถูกครอบครองเพียงส่วนเล็กๆ ตรงปลายนิ้ว ทว่ามันก็มากพอที่จะทำให้ร่างกายของเชี่ยหลวนสั่นน้อยๆ

“นั่นเป็นของนาย” อัยจับจ้องชายหนุ่มก่อนพูดประโยคนี้ออกมาด้วยเสียงแผ่วเบา

น้ำเสียงของอัยยังคงเย็นชาไม่เปลี่ยน ทั้งยังคงความเนิบช้าหุ่มต่ำ ทว่าสำหรับเผ่าน็อกซ์แล้ว คำพูดนี้ไม่ใช่คำที่จะพูดพล่อยๆ ได้

เพราะน็อกซ์ตัวนี้ถูกเขาลงข้างหนึ่ง ทำให้เชี่ยหลวนตกตะลึงอีกครั้ง ครั้นนึกถึงที่อีกฝ่ายสวมแหวนก่อนแล้วค่อยคุกเขาลง เขาก็พูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

เรียงลำดับขั้นตอนผิดแล้ว...

แต่ถึงอย่างไรสิ่งที่นี้ออกซ์ตัวนี้ต้องการสื่อก็เป็นความหมายเดียวกัน
เซี่ยหลวนแตะแหวนตรงนิ้วมือข้างซ้ายแล้วยื่นมือไปสัมผัสเส้นผมสีเงินนั้น
เพื่อเป็นการตอบรับ

หากกล่าวว่าการที่อีกฝ่ายเชื่อว่าการยอมสวมแหวนคือการยอมรับ
ความสัมพันธ์ในฐานะคู่ชีวิตของเผ่ามนุษย์ เซี่ยหลวนก็มีความสงสัยอยู่
นิดหน่อยว่า เช่นนั้นการกระทำแบบนี้สำหรับเผ่านี้ออกซ์แล้วมี
ความหมายอะไร

เซี่ยหลวนถามเรื่องนี้ออกไปโดยไม่รู้ตัว พอเขารู้สึกตัวอีกที ทางสีเงิน
ที่เชื่อฟังก็โผล่มาตรงหน้าแล้ว ทางสีเงินนี้ซ่อนความก้าวร้าวและความ
อันตรายไว้ ก่อนจะหยุดนิ่งตรงตำแหน่งที่เขาสัมผัสมันได้

“...” เซี่ยหลวนเบิกตากว้างเล็กน้อย กระทั่งตอนนี้เขาถึงเพิ่งตระหนัก
ได้เรื่องหนึ่ง

เขาสังเกตมานานแล้วว่า ทางของเผ่านี้ออกซ์คงเป็นส่วนที่คนสนิทกัน
เท่านั้นถึงจะสัมผัสได้ แต่เซี่ยหลวนคาดไม่ถึงว่าขอบเขตของ ‘ความสนิทสนม’
มีไว้เฉพาะคู่ชีวิต...

ก่อนหน้านั้นเขาออกไปหลายรอบ จะถือเป็นการไม่ให้เกียรติหรือเปล่านั้น
เซี่ยหลวนคิดอยู่ไม่กี่วินาทีก็เลือกที่จะเลิกคิดถึงประเด็นนี้ เขาเบี่ยง
หน้าเล็กน้อยแล้วกระแอมไอทีหนึ่งก่อนจะหันหน้ากลับมาอีกครั้ง หนนี้เขา
ยื่นมือไปลูบทางสีเงินด้วยเข้าใจความหมายของการลูบทางแล้ว

อัยอยากจะทำก๊ลิ้นไว้บนตัวชายหนุ่มให้ยาวนานกว่านี้ ครั้งก่อนตอนที่
เกิดความคิดนี้ ความปรารถนาของอัยก็ได้รับการบรรเทาลงด้วยฝ่ามือ
อันอบอุ่นอ่อนนุ่มของอีกฝ่าย เวลานี้เพราะยืนยันว่าชายหนุ่มเป็นของเขาแล้ว
อัยจึงเกิดความคิดแบบเดียวกันขึ้นมา แต่ก็รู้ว่ามันไม่ถูกที่ถูกเวลา

ในสถานที่แบบนี้มันไม่ได้

สุดท้ายเขาได้แต่โอบกอดสมบัติชิ้นนี้ด้วยความอดทน อัยโน้มใบหน้า
ลง ใช้ก๊ลิ้นปากบางแตะแก้มของชายหนุ่มเบา ๆ ทีหนึ่ง

เป็นความรู้สึกที่สุขใจไม่น้อย

เขาหรีตาลงยามสัมผัสแก้มของชายหนุ่ม น็อกซ์ตัวนี้ส่งเสียงครางต่ำ
หลังมอบจูมพิตเสร็จ

เมื่อทั้งสองกลับมาถึงสาขาวันเป่า เพียงไม่กี่วันหลังจากนั้นคนในสาขา
ก็สังเกตเห็นว่าพวกเขาดูจะมีความสัมพันธ์เปลี่ยนไปอย่างน่าประหลาด

ดูเหมือนชัดเจนขึ้นกว่าเมื่อก่อน

ไม่รู้ว่าน็อกซ์ตัวนี้กลืนกินประธานของพวกเขาเข้าไปแล้วหรือยัง คน
ที่สังเกตเห็นไม่พูดอะไร แต่ก็อดคิดขึ้นมาด้วยความสงสัยไม่ได้

เผ่ามนุษย์กับน็อกซ์...

จะคิดอย่างไรก็รู้สึกว่ายายหนุ่มคงจะลำบากมาก

สุดสัปดาห์เป็นวันที่ผู้ปกครองจะมาเยี่ยมลูกสัตว์หรือพาลูกสัตว์
กลับบ้าน และสุดสัปดาห์นี้ก็มีพ่อแม่ของลูกสัตว์ตัวหนึ่งมาเยือนสาขา
อวันเป่า

พวกเขาเป็นพ่อแม่ของลูกมายา

เมื่อเผ่ามายาอยู่ในร่างมนุษย์ ไม่ว่าจะชายหรือหญิง โดยทั่วไป
แล้วจัดเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีรูปร่างสูงใหญ่กว่าเผ่าอื่น ความสูงของคนที่เคยที่สุด
คือสองร้อยสามสิบเซนติเมตร และคนตรงหน้าเขี่ยหลวนในตอนนั้นก็เป็
นคนรูปร่างสูงใหญ่ทั้งสองคน

พอเขี่ยหลวนได้ยินเขี่ยฉีบบอกว่าพ่อแม่ของลูกมายาตัวนี้มาถึงแล้ว
เขาจึงอุ้มลูกมายาที่เหมือนลูกเต่าขึ้นจากสระที่อยู่ในห้อง

“เด็กน้อย เตี้ยวค้อยกลับมาเล่นกับเกลนะครับ วันนี้พอกับแม่
ของหนูมาแล้ว” เขี่ยหลวนนำผ้าขนหนูผืนนุ่มมาห่อตัวลูกมายาพลางเช็ดน้ำ
เปียกขึ้นบนร่างของลูกสัตว์ให้แห้ง แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงอบอุ่น

ลูกมายากำลังเล่นไล่จับกับเงือกน้อยในสระอยู่พอดี คล้ายกับแข่งว่า
ใครว่ายน้ำได้เร็วกว่ากัน ทว่าการแข่งขันย่อมๆ นี้ก็ถูกเขี่ยหลวนขัดจังหวะ
เสียก่อน

“ปะป๊า~” เงือกน้อยผมสั้นสีทองอ่อนเรียกชายหนุ่มตรงหน้าตัวเอง
ด้วยน้ำเสียงสูงขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะเบนสายตาไปมองร่างของลูกมายาที่ถูก
ชายหนุ่มอุ้มไว้ในอก แล้วพูดว่า “ทอร์ต”

เพราะลูกมาอย่าไม่ชอบเดินบนบก ทั้งยังเป็นเผ่าพันธุ์ที่ค่อนข้างชอบน้ำ เวลาส่วนใหญ่ลูกมาเลยอยู่แต่ในสระน้ำ ในห้อง หรือไม่กี่ในมหาสมุทร จำลอง ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ร่วมกับลูกเงือก

การที่เงือกน้อยเรียกชื่อของลูกมาตัวนี้ทำให้รู้ได้ว่าความสัมพันธ์ของพวกมันค่อนข้างดี

นอกจากเขี่ยหลวนแล้ว ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่เงือกน้อยจะเรียกชื่อใครออกมา

เขี่ยหลวนย่อตัวลงนั่งลูบผมสีทองอ่อนนุ่มของเงือกน้อย เพียงครู่เดียวเขาก็เห็นว่าหางเล็กใต้น้ำของลูกเงือกสลับเร็วขึ้นอยู่สองสามที แล้วมือของลูกเงือกที่จับขาทางเงเขาในตอนแรกก็ยอมปล่อยแต่โดยดีหลังจากเขาลูบหัว

“ไว้ได้ยวปะป้าจะมาใหม่ละ” เขี่ยหลวนเอ่ยเสียงเนิบช้า รอให้เงือกน้อยสลับครีบทางสองครั้งก่อนถึงอุ้มลูกมาเดินไปห้องรับแขก

พอลูกมาที่เขี่ยหลวนอุ้มเห็นผู้ปกครองก็ร้องเสียงเบา ทางเล็กแหลมด้านหลังเริ่มกระดิก

เขี่ยหลวนเห็นท่าทางของลูกสัตว์แล้วก็อดทำตายิบหยไม่ได้ เขาอุ้มลูกสัตว์ส่งให้ผู้ปกครองที่อยู่ด้านหน้าอุ้มไว้ในอก

เมื่อผู้ปกครองเห็นลูกสัตว์ของตัวเอง สีหน้าของทั้งสองก็อ่อนโยนลงอย่างเห็นได้ชัด เมื่อลูกมายาอยู่ในอ้อมอกของมารดา ทางเล็กแหลมทางด้านหลังก็กระดิกไปมาจนเรียกสายตาทุกคน

ลูกมาแสดงอาการดีใจออกมาอย่างชัดเจน การที่ลูกสัตว์เห็นผู้ปกครองแล้วดีใจขนาดนี้ นั่นก็แสดงว่าผู้ปกครองทั้งสองรักลูกสัตว์มาก

ยามมองลูกสัตว์สีหน้าของผู้ปกครองยังคงอ่อนโยน ทว่าเมื่อเงยหน้าขึ้นพูดคุรกับเขี่ยหลวน สีหน้าของพวกเขาก็แฝงความกังวลใจเล็กน้อย

เพราะเผ่าพันธุ์มาขึ้นชื่อในด้านพลังการป้องกันที่แข็งแกร่ง และคนในเผ่าพันธุ์นี้ก็ภูมิใจกับเรื่องนี้ด้วยเช่นกัน ภายภาคหน้าเมื่อลูกสัตว์โตเต็มวัยแล้ว หากจะสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร ย่อมต้องเป็นทหารกองหน้าอย่างไม่มีข้อยกเว้น

แต่ก่อนจะโตเต็มวัย ชาวมายาจะประเมินคุณสมบัติของลูกสัตว์ เพื่อตัดสินว่าในอนาคตลูกสัตว์จะมีคุณสมบัติพอที่จะสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารหรือไม่

การประเมินคุณสมบัติมีโอกาสดำเนินการผ่านแค่ครั้งใดครั้งหนึ่งก็ถือว่าสำเร็จ

แต่ลูกสัตว์ของพวกเขาลองประเมินมาแล้วสองครั้ง ไม่ผ่านเลยสักครั้ง ทั้งยังสังเกตเห็นได้ว่าเหมือนลูกของตนจะต่อต้านการประเมินอยู่ในที ฉะนั้นผู้ปกครองสองคนนี่จึงลังเลว่าจะให้ลูกเข้าร่วมการประเมินในเดือนนี้ที่ใกล้จะมาถึงอีกรอบดีหรือไม่

พวกเขายังไม่แน่ใจ จึงมาขอคำแนะนำจากเซี่ยหลวน

“ความจริงพวกเราคิดว่าถึงไม่ผ่านก็ไม่เป็นไร เพียงแต่...” หญิงเฒ่ามายาที่อุ้มลูกสัตว์บอกความคิดของพวกเธอก่อน ทว่าพอพูดถึงท้ายประโยคก็หยุดด้วยความลังเลอีกครั้ง

ถึงลูกสัตว์จะไม่มีคุณสมบัติอันโดดเด่น ไม่มีพรสวรรค์ แต่พวกเธอก็ยังรักลูกสัตว์อยู่ดี

เพียงแต่ลูกสัตว์หลายตัวในเผ่าพันธุ์ เมื่อเติบโตขึ้นล้วนเป็นทหารกองหน้าที่โดดเด่นเพื่อเกียรติยศกันทั้งนั้น ผู้ปกครองทั้งสองไม่รู้ว่หลังจากลูกสัตว์โตขึ้นจะมีความคิดแบบนี้หรือไม่ เกรงว่าลูกจะโทษพวกตนที่ไม่ผลักดันให้พยายามจนถึงที่สุด

ผู้ปกครองสองคนจัดระเบียบความคิดข้างต้นแล้วจึงถ่ายทอดมันออกมา หลังจากฟังคำพูดของทั้งสองจบ เซี่ยหลวนจึงก้มหน้ามองลูกมายาที่ผู้ปกครองอุ้มไว้ในอกอีกครั้งแล้วพูดว่า “ลองอีกทีก็ได้นะครับ”

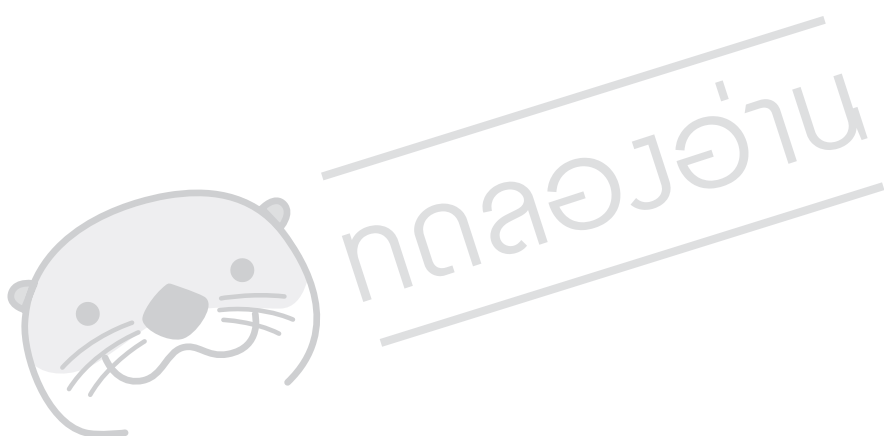
เซี่ยหลวนลูบกระดองหลังแข็งแรงของลูกสัตว์ทีหนึ่ง เขาเห็นลูกมายาเงยหน้าสายหางเล็กๆ ให้แล้วส่งเสียงอึ้ง ๆ ออกมา

เซี่ยหลวนไม่ได้สนใจผลลัพธ์จากการลองดูใหม่ในรอบนี้

เพราะต่อให้ลูกสัตว์ตัวนี้ไม่มีคุณสมบัติโดดเด่นก็ยังได้รับความรักอยู่ดี

เมื่อมีลูกสัตว์ที่มีคุณสมบัติโดดเด่น ย่อมมีลูกสัตว์ที่มีคุณสมบัติ

ธรรมดาเช่นกัน แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบใดก็ล้วนมีค่าพอให้ได้รับการปกป้อง
ดูแลทั้งสิ้น

บทที่ 96

วันที่เก้าสิบหกในฐานะพี่เลี้ยง

การประเมิน คุณสมบัติรอบนี้จะจัดขึ้นในปลายเดือนนี้ หลังจากผู้ปกครองสองคนจากไปแล้ว เชียหลวนก็อุ้มลูกมาอยู่ที่นอกสูงขึ้นไปเล็กน้อย สายตาสบเข้ากับลูกสัตว์ที่กระดิกหางให้เขาเบาๆ พอดี จึงพูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่นว่า “การทดสอบย่อยสิ้นเดือนนี้ เธอจะไปเข้าร่วมอีกครั้ง และนี่เป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะ”

ไต้ยีนผู้ปกครองบอกว่าลูกสัตว์ตัวนี้ไม่ค่อยเต็มใจที่จะเข้าร่วมการประเมิน เวลานี้เชียหลวนจึงทำเสียงอ่อนโยนเป็นพิเศษ และยื่นนิ้วมือแตะหัวของลูกสัตว์ที่เงยหน้ามองมาทางเขาเบาๆ

เมื่อไต้ยีนประโยคนี่ของเชียหลวน เขาก็เห็นว่าทางเล็กแหลมของลูกมายาที่แกว่งไปมาหยุดลง ทว่าเพียงครู่เดียวก็กลับมาสายใหม่

เชียหลวนไต้ยีนเสียงร้องอึงๆ ของลูกสัตว์จึงยกลูกมายาในอกสูงขึ้นไปอีก ยามเชียหลวนใช้สองมือยกตัวลูกสัตว์ให้สูงขึ้น เสียงร้องของลูกมายาก็ยิ่งชัดเจนขึ้น ขาเล็กสั้นทั้งสี่ตะกุกตะกวยไปมากกลางอากาศ

แม้จะไม่ชอบเข้าร่วมการประเมิน แต่พอไต้ยีนเสียงกล่อมของชายหนุ่มและถูกยกตัวขึ้นสูงแบบนี้ ลูกมายาจึงเลือกจะเป็นเด็กดีและเชื่อฟัง

เชียหลวนให้ลูกมายาถือขาไปมากกลางอากาศอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะอุ้มมันกลับมาไว้ในอกตามเดิม แล้วพากลับไปที่สระน้ำในห้องตามที่รับปากไว้ก่อนหน้านั้น

ก่อนวางลูกมาอยู่ที่อุ้มอยู่ลงในสระน้ำ เชี่ยหลวนก้มลงพูดกับลูกสัตว์ว่า “เพื่อให้รับมือกับการทดสอบได้อย่างปกติ ตั้งแต่พรุ่งนี้เทอร์ตต้องเริ่มฝึกเดินที่ห้องโถงนะครับ”

เชี่ยหลวนไม่ได้ลืมเรื่องที่ลูกสัตว์เดินทรงตัวไม่ค่อยอยู่และยังรักษาสมดุลร่างกายไม่ค่อยได้

ด้วยผ่านการวางแผนบางส่วนมาแล้ว จุดบกพร่องเล็กๆ นี้อาจดีขึ้นเองในระหว่างที่ลูกสัตว์เติบโตขึ้น ทีแรกเชี่ยหลวนไม่ได้อยากเร่งรัดให้ลูกสัตว์แก้ไข ทว่าตอนนี้จำเป็นต้องนับถอยหลังแล้ว

เนื้อหาการประเมินคุณสมบัติไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับการเดินทรงตัวของลูกสัตว์ว่ามันคงหรือไม่ สิ่งที่ต้องการทดสอบคือพรสวรรค์ แต่พอเชี่ยหลวนจินตนาการภาพที่ลูกมาเดินๆ อยู่ไม่ทันไรก็หงายท้องขึ้นมาในระหว่างการทดสอบ เขาจึงตัดสินใจทำแบบนี้อย่างรวดเร็ว

ลูกมาสงสัยร้องประท้วงเบาๆ ว่าไม่อยากทำ แต่พอเชี่ยหลวนลูบกระตอง มันถึงสงบใจลงได้

วันถัดมาเชี่ยหลวนอุ้มลูกมามายังห้องโถงตามที่พูดไว้กับลูกสัตว์พร้อมอุ้มเงื่อน้อยที่ขดในอกเขาพลงสะบัดหางเบาๆ มาด้วย

เชี่ยหลวนหาของที่ให้เงื่อน้อยนั่งฟังได้ แล้ววางลูกมาลงใกล้ๆ กัน ถัดมาเขาถึงเดินกลับไปข้างๆ เงื่อน้อย

ลูกสัตว์ตัวอื่นในห้องโถงทยอยเข้ามา เพียงครู่เดียวก็มีลูกสัตว์มากมายล้อมอยู่รอบตัวเขา ส่วนลูกมาที่ถูกวางอยู่ไม่ไกลกันในเวลานี้ก็ยังหยุดอยู่ที่เดิม

“จิบๆ?”

ลูกนกอ้วนสีแดงอ่อนตัวหนึ่งบินมาอยู่บนศีรษะของเชี่ยหลวนใช้ดวงตาดำแป้วแหวมองลูกมาตัวนั้น ก่อนจะส่งเสียงจิบใส่ก้านวานสองครั้ง

เชี่ยหลวนรวบลูกนกอ้วนที่ทรงเล็บเล็ก ๆ สองข้างเหยียบผมเขาเบาๆ ลงมา จากนั้นก้มหน้าประสานสายตากับลูกนกอ้วนสีแดงอ่อนที่เอียงหน้ามองอยู่ แล้วยกมือขึ้นลูบปีกเล็กของลูกเคิร์ดที่รวบไว้ด้านหลัง “เทอร์ตจะ

ฝึกเดิน เหมือนก่อนหน้าที่นี่เป่ย์หัดบินไงครับ”

“จิบ!”

เมื่อตอบรับแล้ว ลูกนกอ้วนขนอุยหนาสีแดงอ่อนก็กระพือปีกไปทาง ลูกมายาที่อยู่ไม่ไกล แล้วไปยืนนิ่งอยู่ข้างลูกมายา

เพราะลูกเคิร์ดคิดถึงเวลาที่ตัวเองหัดบินว่าจะมีคนคอยอยู่ข้าง ๆ ตอนนั้นลูกสัตว์เลยอยากอยู่เคียงข้างลูกมายาตัวนั้นบ้าง และผ่านไปไม่กี่ วินาที ลูกนกอ้วนอีกสองตัวที่สนิทกับลูกเคิร์ดก็บินมาสมทบด้วย

เมื่อถูกดวงตาหลายคู่จับจ้องด้วยความสนใจ ลูกมายาที่คล้ายลูกเต่า ซึ่งหยุดนิ่งอยู่ไม่ไกลก็มองคนที่มันสนิทที่สุดในห้องโถง มันอยากเข้าไปหา เชี่ยวหลวน

เชี่ยวหลวนเริ่มต้นด้วยการให้ลูกมายาเดินในระยะทางที่ไม่ไกลนัก เขาแน่นัดสมาธิยื่นมือสองข้างไปทางลูกมายา “เด็กน้อย ค่อย ๆ เดินมา นะครับ”

การเดินทางจำเป็นต้องฝึกฝน ไม่ใช่เรื่องน่าอายอะไร ตอนนี้นักลูกมายา เดินทรงตัวได้ไม่ตื๊อเท่าไรเลย ยิ่งหายใจท้องง่าย

แม้เชี่ยวหลวนจะบอกว่าให้ค่อย ๆ เดิน ทว่าความเร็วในการเดินของ ลูกมายาก็ไม่ได้ช้าลงเลย ลูกสัตว์กระดิกหางเล็กแหลมด้านหลังของตัวเอง ให้ชายหนุ่มที่พูดกับมันก่อน แล้วถึงยื่นเท้าไปข้างหน้า

เวลานี้ลูกนกอ้วนขนอุยหนาสามตัวที่อยู่ข้าง ๆ ไม่ได้กระพือปีก แต่ ใช้กรงเล็บเล็กสองข้างเหยียบลงบนพรมนุ่มในห้องโถง แล้วยกกรงเล็บ ก้าวไปข้างหน้าพร้อมกับลูกมายา

เพราะลูกมายาเดินเร็วมาก ก่อนจะหายใจท้อง ลูกสัตว์ก็จวนจะถึงตัว เชี่ยวหลวนแล้ว ตอนนั้นขาสั้นเล็กสี่ข้างกำลังถีบขึ้นฟ้า

“จิบ ๆ จิบ...”

เห็นลูกมายาหายใจท้อง ลูกนกอ้วนสามตัวที่เดินมาด้วยก็ร้องจิบ ๆ ให้เชี่ยวหลวนทันที

แต่เชี่ยวหลวนไม่ได้เข้าไปช่วย เขาลูบผมสีทองอ่อนนุ่มของลูกเงือก ข้าง ๆ แทน เงือกน้อยจึงรู้แล้วว่าตัวเองควรทำอะไร

“ทอร์ต” เงือกน้อยใช้เสียงอันไพเราะเรียกชื่อของลูกมายา จากนั้น ยื่นมือไปช่วยคว้ากระดองของลูกมายา

ขณะที่ลูกมายาหายใจท้องเพราะเสียการทรงตัว รอบด้านไม่มีแม้กระทั่งเสียงหัวเราะเยาะหรือสายตาเหยียดหยันใด ๆ หลังจากคว้ากระดองได้แล้ว ลูกมายาก็ตีเดินเข้าไปใกล้เขี้ยวหลวนตามเส้นทางเดิมอีกครั้ง

อีกไม่กี่ก้าวที่เหลือนั้นลูกมายาไม่หายใจท้องอีกแล้ว มันเดินมาตรงหน้าเขี้ยวหลวนสำเร็จ ทางเล็กละหลวมทางด้านหลังส่ายไปมาคล้ายกับต้องการคำชมจากชายหนุ่ม

เขี้ยวหลวนอุ้มลูกมายาขึ้นมาวางบนตักแล้วแตะฝ่ามือขวาลงบนกระดองแข็งแรง ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงเนิบช้าใจเย็นว่า “ทอร์ตต้องเดินช้ากว่านี้ อีกนิด ถ้าเดินช้าๆ เธอจะรู้สึกได้ชัดเลยว่าเดินยังไงถึงจะไม่หายใจท้อง”

การรักษาสมดุลไม่ใช่ปัญหาด้านร่างกาย หากลูกสัตว์ฝึกจนชำนาญแล้วก็จะทำได้สำเร็จ เขี้ยวหลวนจึงไม่กังวลกับผลลัพธ์เท่าใดนัก

แต่พอเห็นลูกสัตว์ตัวอื่นๆ โดยรอบมีท่าทางอยากช่วยเหลือทอร์ตขนาดนี้ โดยเฉพาะลูกนกอ้วนสามตัวที่ยืนอยู่ใกล้ๆ สีหน้าของเขี้ยวหลวนก็อ่อนโยนลงกว่าเดิม

“ช่วงนี้พวกเธออยู่เป็นเพื่อนทอร์ตได้นะ เขาต้องการความช่วยเหลือจากพวกเธอ” เขี้ยวหลวนพูดกับลูกสัตว์ตัวอื่นๆ

“จิบๆ!”

เหล่าลูกสัตว์ต่างมีปฏิกิริยาตอบรับ ส่วนลูกนกอ้วนสามตัวที่ยืนอยู่ด้วยกันก็ทำท่าเหินดอกแบบเดียวกันให้เขี้ยวหลวน แล้วร้องจิบเสียงใสกังวานสองครั้ง

ตั้งนั้นเวลาต่อมาจึงไม่ได้มีเพียงแค่พี่เลี้ยงในสาขาที่เวียนกันมาอยู่เป็นเพื่อนดูแลการฝึกซ้อมของลูกมายา ลูกสัตว์ตัวอื่นก็ช่วยด้วยเช่นกัน ทุกครั้งเวลาลูกมายาหายใจท้องโดยไม่ทันระวัง ลูกสัตว์ที่อยู่ใกล้ๆ จะคอยช่วยพลิกกระดองให้เสมอ

กระทั่งวันเข้าร่วมการประเมิณคุณสมบัติมาถึงจริง ๆ เขี้ยวหลวนก็พาลูกมายาออกไปเพียงคนเดียว เพราะการเดินทางครั้งนี้ไปกลับได้ภายใน

หนึ่งวัน รอบนี้เนื้อก๊อซท์ที่มักทำตัวตืดเขาและต้องออกไปข้างนอกด้วยกัน
ทุกครั้งจึงต้องจำใจรอเขากลับมาอยู่ที่สาขาอวิ้นเปา

ดาวเคราะห์ที่เผ่ามายาอาศัยอยู่ไม่ไกลจากดาวโกอานัก ครั้น
เชี่ยหลวนอุ้มลูกสัตว์มาถึงพื้นที่นั่งรอของสถานที่ทดสอบ คนมากมาย
ในนั้นก็ทำเอาเชี่ยหลวนตกใจจนพูดอะไรไม่ค่อยออก

การทดสอบแบ่งเป็นชุด ในหนึ่งชุดมีคนเข้ารับการทดสอบจำนวน
มาก

เชี่ยหลวนรู้เรื่องนี้จากทางสตาร์เน็ต เนื่องจากเผ่าพันธุ์มายากระตือ-
รือร้นกับการพัฒนาด้านการทหาร ฉะนั้นหลังจากที่ลูกสัตว์เผ่ามายาโตขึ้น
แล้วสอบเข้าโรงเรียนเตรียมทหารได้ก็ราวกับเป็นเรื่องปกติธรรมดา นี่คือ
อิทธิพลจากสภาพแวดล้อมโดยรวมของเผ่า

อย่าว่าแต่หลังจากลูกสัตว์หลายตัวเติบโตขึ้นเลย แม้กระทั่งช่วง
วัยเด็กก็มีความใฝ่ฝันอยากจะเป็นทหารที่โดดเด่นในอนาคตกันแล้ว
เชี่ยหลวนเห็นลูกสัตว์ที่ผู้ปกครองอุ้มอยู่ในอกหลายตัวสายหางเล็กดุ๊กดิ๊ก
อยู่บริเวณพื้นที่นั่งรอ คล้ายตั้งตาคอยการประเมินคุณสมบัตินี้ด้วยความ
ตื่นเต้นดีใจ

เชี่ยหลวนก็มั่งมองหางเล็กที่ไม่ได้สายไปมาของลูกมายาในอก เขา
ยกมือลูบกระดองแข็งของลูกสัตว์ “ในอนาคตทอว์ตไม่อยากจะมาเป็นทหารที่
เก่งกาจหรอก”

ยุคแห่งความสงบสุขในปัจจุบัน การเป็นทหารที่โดดเด่นไม่ได้แปลว่า
จะต้องอยู่ในสนามรบ ทว่าลูกสัตว์ของเผ่ามายาหลายตัวเมื่อเติบโตขึ้นก็ยัง
รู้สึกว่ามันก็นับเป็นเกียรติอยู่ดี

พอเชี่ยหลวนถามออกไป ลูกมายาจึงเผยหน้าขึ้นร้องอึ้งๆ ออกมาเบาๆ
ระหว่างที่ร้องนั้นหางเล็กแหลมด้านหลังก็กระดิกเล็กน้อยจนจะหยุดนิ่งลง
อย่างรวดเร็ว

ความจริงลูกมายาตัวนี้ยังอยากเป็นทหาร แต่มันจำได้ว่าตัวเอง
ไม่ผ่านการประเมินคุณสมบัติทั้งสองครั้ง เลยไม่อยากคิดแล้ว

การประเมินคุณสมบัติเป็นการประเมินพรสวรรค์ เชี่ยหลวนไม่มี

สูตรสำเร็จที่จะทำให้ลูกมาผ่านการประเมินได้ ในเวลานี้เองเขาจึงได้แต่พูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “ถ้าอยากเป็น ครั้งนี้จะไม่ใช้ครั้งสุดท้ายที่พวกเราที่นี่ ทอรัยยังมีโอกาสอีกสองครั้ง รออีกสองสามปีค่อยมาใหม่ก็ได้นะ”

โดยทั่วไปลูกสัตว์เผ่ามายาจะผ่านการประเมินคุณสมบัติได้สำเร็จภายในอายุสามขวบ แต่ก็ไม่มีกฎตายตัวในเรื่องนี้

ตอนที่ลูกสัตว์ในนอกของเซียหลวนอายุประมาณสองขวบ หากครั้งนั้นล้มเหลว รอให้โตอีกสักหน่อยพรสวรรค์อาจจะถูกกระตุ้นขึ้นมา แล้วค่อยมาใหม่ภายหลังก็ไม่ถือว่าเป็นการผิดกฎอะไร

“อีกอย่าง...” เมื่อเห็นว่าลูกสัตว์ในอกกระดิกหางเล็กอีกครั้ง ดวงตาของเซียหลวนก็ประดับรอยยิ้ม “ถ้าอยากจะเป็นทหารเก่งๆ ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นทหารกองหน้าเสมอไปหรอกนะ มันยังมีอีกหลายวิธี”

เสียงร้องอึ้งๆ ของลูกมายาแจ่มชัดขึ้น มันซบหัวกับอกของเซียหลวน ส่วนหางเล็กแหลมด้านหลังก็สั่นตุกตุกเหมือนลูกสัตว์เผ่าเดียวกันตัวอื่น ๆ ตรงนี้แล้ว

พวกเขากำลังรอดตามหมายเลข ป้ายที่เซียหลวนหยิบได้ยู่ลำดับกลางๆ

การประเมินคุณสมบัติใช้เวลาสั้นๆ ฉะนั้นผ่านไปไม่นานก็ถึงหมายเลขของเซียหลวนแล้ว

“ไปเถอะ” ผู้ใหญ่ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปด้วย เซียหลวนจึงวางลูกมายาที่อุ้มไว้ลงตรงทางเข้าประตูห้องเบาๆ

ลูกมายาสายหางเล็กเร็วขึ้นนิดหน่อย มันรอเซียหลวนลูบกระดองของมันก่อนถึงเดินเข้าไปด้านในอย่างเชื่องฟัง

ส่วนเซียหลวนก็เดินอ้อมมารออยู่ตรงทางออก ไม่ว่าผลจะเป็นอย่างไร อีกเดี๋ยวเขาจะเป็นคนชื่นชมลูกสัตว์ตัวนี้เอง

บทที่ 97

วันที่เก้าสิบเจ็ดในฐานะพี่เลี้ยง

พอไม่มี ผู้ใหญ่อยู่เคียงข้าง ลูกมาอยู่ที่เข้าไปในห้องเพียงลำพังก็สายหางเล็กซาลง

แต่เพราะเมื่อครูได้รับกำลังใจจากชายหนุ่มที่อุ้มมันอยู่ในอกเป็นเวลานาน แม้ตอนนี้อารมณ์ความรู้สึกของลูกสัตว์จะหดหู่ลงเล็กน้อยเนื่องจากไม่มีเชื้อหวอนอยู่ข้างกาย แต่หางเล็กแหลมด้านหลังก็ยังส่ายไปมาไม่หยุด

ลูกมาเดินไปข้างในตามพนักงานที่นำทางได้ไม่เร็วนัก เพราะมันควบคุมร่างกายของตัวเองได้ดีที่ความเร็วระดับนี้

เมื่อถึงสถานที่ทดสอบแล้ว ขั้นตอนการประเมินคุณสมบัติก็ง่ายมาก มีแค่สองขั้นตอนเท่านั้น

อันดับแรก ให้ลูกสัตว์ขึ้นเหยียบอุปกรณ์ทดสอบเครื่องหนึ่งแล้ว ยืนนิ่งสิบวินาที จากนั้นข้อมูลสมรรถภาพทางกายทุกด้านของลูกสัตว์จะปรากฏบนหน้าจอบนคอมพิวเตอร์ทางด้านหน้าของเจ้าหน้าที่ทดสอบสามคน

ถัดมาทำแบบทดสอบสมรรถภาพพิเศษที่ใช้สำหรับเผ่ามายา ซึ่งค่า K ที่เกิดจากข้อมูลสองชุดนี้จะเรียกว่าระดับความสอดคล้องกัน ค่าตัวเลขนี้ใช้เป็นผลลัพธ์ในการประเมินคุณสมบัติ

ตอนพนักงานพาลูกมาตัวนี้เข้ามา เจ้าหน้าที่ทดสอบสามคนก็ดูบันทึกการทดสอบที่ผ่านมาของลูกสัตว์ก่อน

ลูกมาตัวนี้ไม่ได้เพิ่งเข้าร่วมการประเมินคุณสมบัติเป็นครั้งแรก

มันเคยเข้าร่วมมาแล้วสองครั้ง แต่ไม่ผ่านเลยสักครั้ง และครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม

พนักงานอุ้มลูกสัตว์มาไว้บนเครื่องทดสอบ ส่วนเจ้าหน้าที่ทดสอบสามคนก็ไม่ค่อยให้ความสนใจกับข้อมูลสมรรถภาพทางกายที่ปรากฏนัก ต่อมาหนึ่งในเจ้าหน้าที่ทดสอบก็ทำหน้าที่ทดสอบสมรรถภาพพิเศษของลูกสัตว์ ส่วนอีกสองคนที่นั่งอยู่ต่างคิดว่าผลลัพธ์ก็น่าจะไม่มียะไรให้ต้องใส่ใจมากนัก

เพราะพวกเขาเพิ่งดูผลการประเมินสองครั้งก่อนของลูกสัตว์ตัวนี้มา ระดับความสอดคล้องกันในแต่ละครั้งของลูกสัตว์คือ 42 และ 46 เปอร์เซ็นต์ นับว่ายังห่างเกณฑ์ผ่านการประเมินอยู่หลายขุม

ระดับความสอดคล้องกันนี้จะพูดว่าเพิ่มก็เพิ่มได้ การเข้าร่วมประเมินคุณสมบัติครั้งก่อนของลูกมาายาผ่านมาเพียงหนึ่งปีเท่านั้น ถึงค่าตัวเลขจะขึ้นมานิดหน่อย แต่ผลลัพธ์น่าจะยังเป็นเช่นเดิม

เพราะไม่ได้ใส่ใจ พอเจ้าหน้าที่ทดสอบสามคนดูค่าตัวเลขที่คำนวณออกมา มือก็เตรียมเคลื่อนไปยังปุ่ม 'ไม่ผ่าน' บนหน้าจอเสมือน

ขณะที่ค่าตัวเลขยังไม่หยุดนิ่ง เจ้าหน้าที่ทดสอบทั้งสามก็เตรียมกดปุ่ม ทว่าวินาทีที่ตัวเลขหยุดนิ่ง มือของพวกเขา ก็ชะงักไปตาม ๆ กัน

66 เปอร์เซ็นต์...

ค่าตัวเลขนี้ไม่ถึงว่ายอดเยี่ยม แต่ระดับความสอดคล้องกันที่เพิ่มขึ้น 20 เปอร์เซ็นต์ ในระยะเวลาหนึ่งปีนี้เป็นความก้าวหน้าในการพัฒนาศักยภาพของลูกสัตว์ที่น่าทึ่งเกินไปหน่อย

เจ้าหน้าที่ทดสอบทั้งสามตะลึงงันกับผลลัพธ์ หลังจากยืนยันแล้วว่าผลไม่ได้ผิดพลาด จึงนำข้อมูลการทดสอบทั้งใหม่และเก่าของลูกสัตว์ตัวนี้มาเทียบกัน ทำให้พบค่าตัวเลขที่เปลี่ยนแปลงโดดเด่นขึ้นมาหลายเปอร์เซ็นต์

พลังจิต พลังการรับรู้...

สีหน้าของเหล่าเจ้าหน้าที่ทดสอบดูทั้งกับผลลัพธ์อย่างเห็นได้ชัด พอคิดถึงลูกสัตว์ตัวอื่น ๆ ที่ยังรอรับการทดสอบอยู่อีกมาก เจ้าหน้าที่สามคนจึงสะกดความรู้สึกตัวเองไว้ แล้วยกมือขึ้นกดปุ่ม 'ผ่าน'

ผลการประเมินคุณสมบัติจะแจ้งให้ลูกสัตว์และผู้ใหญ่ที่มาด้วยรู้
ในทันที พนักงานจึงห้อยป้ายเล็กที่แสดงว่าผ่านการทดสอบที่คอของลูกสัตว์
จากนั้นจึงพาลูกมาเดินไปยังทางออก

เชี่ยหลวนรออยู่ตรงทางออกเพียงไม่นานก็เห็นพนักงานเดินออกมา
แล้ว เขาผงกศีรษะให้พนักงานคนดังกล่าว แล้วเบนสายตาไปทางด้านหลัง
ของอีกฝ่าย

เชี่ยหลวนย่อตัวลงนั่งแล้วยื่นมือสองข้างไปทางลูกมาที่กำลังเดิน
มาหาเขาด้วยขาเล็กสั้น

ลูกมาคาบป้ายเล็กที่บ่งบอกว่าผ่านการทดสอบไว้ใปาก แล้ว
เหยียบฝ่ามือของเชี่ยหลวนที่ผายออกอรอรับตัวมันอยู่ จากนั้นเงยหน้า
ให้ชายหนุ่มเห็นป้ายเล็กที่มันงับไว้ ทางเล็กแหลมทางด้านหลังของลูกสัตว์
ก็เริ่มกระดิกเร็วขึ้น

แน่นอนว่าเชี่ยหลวนเห็นป้ายแผ่นเล็กที่ลูกสัตว์ตั้งใจอยากให้เขาเห็น
มีซิลิโคนชิปสีเทาห้าเงินที่บันทึกข้อมูลอยู่ด้านใน ป้ายเล็กนี้อธิบายได้ว่า
ลูกสัตว์ผ่านการประเมินคุณสมบัติแล้ว

“ทอร์ต ต่อไปพอเธอโตขึ้นแล้วจะต้องเป็นทหารที่เก่งมากแน่ๆ”
เชี่ยหลวนอุ้มลูกมาไว้ในอกตามเดิม ก่อนจิกยิ้มและลูบทางเล็กแหลม
ที่กำลังกระดิกด้วยความดีใจไปพร้อมกัน

ลูกมายาร้องอึ้งๆ อยู่ในอกของเชี่ยหลวน มันฝังหัวซุกตัวเข้าไป
จนทำให้มองไม่เห็นตัวเท่าไรนัก ส่วนทางเล็กด้านหลังที่โผล่มาด้านนอก
ยังคงส่ายไปมาไม่หยุด

เห็นได้ชัดว่าตอนนี้ลูกสัตว์ดีใจมาก

บริเวณทางออกไม่อนุญาตให้หยุดพักได้นานนัก เชี่ยหลวนจึงอุ้ม
ลูกมาที่ยังร้องเบาๆ อยู่ในอกเดินออกไปข้างนอก

ทุกครั้งที่เวลาทางเล็กของลูกมาส่ายช้าลง เชี่ยหลวนจะยกมือขึ้น
ลูบกระดองของมัน ทางเล็กแหลมนั้นก็จะเริ่มยกสูงขึ้นเล็กน้อยแล้วส่าย
ซ้ายทีขวาทีไปมาเบาๆ ภาพนี้ทำให้ดวงตาของเชี่ยหลวนหยักโค้งเล็กน้อย
อย่างห้ามไม่ได้

แม้จะวาดหวังให้ลูกมาตายวันนี้เติบโตขึ้นเป็นทหารที่ยอดเยี่ยมในอนาคต แต่เขาก็หวังว่าสภาพอากาศหน้าฝนจะไม่ต้องไปสนามรบ หลังจากเติบโตขึ้นแล้วสามารถมีความสุขกับอะไรง่าย ๆ ได้อย่างในตอนนี้ก็พอแล้ว

เรื่องลูกมาตายผ่านการประเมินคุณสมบัติต้องแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ เชี่ยหลวนบอกเชี่ยฉีเรื่องนี้ผ่านเครื่องสื่อสารไว้ก่อน และมอบหมายให้เธอแจ้งข่าวดีแก่ผู้ปกครองของลูกมาตา ส่วนเชี่ยหลวนก็พาลูกมาตานั่งยานอวกาศพาณิชย์กลับไปยังดาวโกอา

พลบค่ำวันเดียวกัน เชี่ยหลวนกลับมาถึงสาขาอวินเปา เวลานี้พวกพี่เลี้ยงในสาขากำลังเตรียมอาหารให้เหล่าลูกสัตว์พอดี

พอเชี่ยหลวนอุ้มลูกมาตาเข้ามาในห้องโถง ลูกนกอ้วนสามตัวที่เล่นรับบอลอยู่กลางอากาศก็กระพือปีกบินมาหาเธออย่างพร้อมเพรียง จากนั้นแยกกันเกาะอยู่บนไหล่ซ้าย ไหล่ขวา และบนศีรษะของเธอ

เชี่ยหลวนชินกับเรื่องที่ลูกนกอ้วนสามตัวพากันมาเกาะอยู่บนตัวแล้วหลายครั้งถึงขั้นมีลูกนกห้าหกตัวมาเกาะอยู่บนตัวเธอ และลูกนกอ้วนพวกนี้ยังร้องจ๊ับ ๆ ให้เธอ ทำเอาหูของเชี่ยหลวนได้ยินแต่เสียงจ๊ับ ๆ เต็มไปหมด

ด้วยรู้ว่าวันนี้ชายหนุ่มพาลูกมาตาไปเข้าร่วมการทดสอบ รอคอยทั้งเชี่ยหลวนกลับมา เหล่าลูกสัตว์ในห้องโถงจึงทยอยเข้ามาใกล้

“จ๊ับ ๆ ?” พออุ้งเท้าเล็กเหยียบอยู่บนตัวเชี่ยหลวน ลูกนกอ้วนสามตัวก็ร้องจ๊ับ ๆ เสียงใสคล้ายเอ๋อถามเธอ

นอกจากลูกนกอ้วนทั้งสามตัว ลูกสัตว์ตัวอื่น ๆ ที่เข้ามาใกล้ขาของเธอก็ส่งเสียงร้องเช่นเดียวกัน ราวกับความสนใจของเหล่าลูกสัตว์ในห้องโถง เวลานั้นอยู่ที่ลูกมาตาซึ่งอยู่ในอกของเชี่ยหลวน

เขาวางลูกมาตาลงข้าง ๆ เจ็อกน้อยที่ถูกอุ้มเข้ามา เชี่ยหลวนเพิ่งวางลูกมาตาลง ลูกเจ็อกก็ยื่นมือมาคว้าขาทางแกงของเธอเบา ๆ หนึ่งที

“ฮอร์ต?” ดวงตาสีฟ้าครามแดงของลูกเจ็อกมองเชี่ยหลวน จากนั้นก็ส่งเสียงออกมา

เชี่ยหลวนอุ้มลูกนกอ้วนสามตัวที่เหยียบอยู่บนไหล่และศีรษะของเธอมาไว้ในอกด้วยกัน จากนั้นหยิบป้ายเล็กสีเทาเงินที่ร้อยด้วยเชือกออกมา

ตรงหน้าบรรดาลูกสัตว์ที่อยู่ใกล้ๆ และกำลังมองเขาอยู่ แล้วตอบกลับด้วยเสียงเนิบช้าว่า “ทอรั้ตผ่านการทดสอบแล้ว”

พอได้ยินว่าลูกมายาที่พวกมันช่วยเดินเป็นเพื่อนผ่านการทดสอบเหล่าลูกสัตว์ในห้องต่างพากันออกอาการดีใจขึ้นมาทันที ส่วนลูกมายาก็ส่ายหางเล็กทางด้านหลังให้ลูกสัตว์เหล่านี้

เมื่อผู้ปกครองของลูกมายาได้ทราบข่าวที่เขี่ยฉีแจ้งไป ทั้งคู่ต่างพากันตื่นตื่น พวกเขายกปากว่าสัปดาห์นี้จะมาที่ดาวไกอากอีกแน่นอนเพื่อมาดูลูกสัตว์และมาขอบคุณทางสาขาด้วยตัวเอง

ดังนั้นเมื่อสุดสัปดาห์มาถึง กลุ่มพนักงานของสาขาอวินเป่าจึงได้เห็นภาพผู้ปกครองอุ้มลูกมายา

แม่ของลูกสัตว์ท่าทางปกติดี แต่ผู้เป็นพ่อชอบตาแดงเล็กน้อย ทว่าทั้งคู่ก็ดูรักใคร่ลูกสัตว์ไม่ต่างกัน

เมื่อเห็นภาพนี้ พนักงานของสาขาอวินเป่าที่อยู่ในเหตุการณ์ โดยเฉพาะเหล่าพี่เลี้ยง ก็เข้าใจถึงความหมายในงานของตัวเองมากยิ่งขึ้น

เพราะสมาคมอนุบาลสัตว์สาขาอวินเป่าติดสามพันอันดับแรกในอวกาศตอนนี้จึงเป็นที่รู้จักในแวดวงเดียวกันแล้ว การที่ปัจจุบันมีสาขาอื่นส่งคำเชิญให้ไปดูงานจึงนับเป็นเรื่องธรรมดา

สัปดาห์ถัดมา หลังจากเขี่ยหลวนพาลูกมายาไปเข้าร่วมการประเมินคุณสมบัติเสร็จสิ้น เขาก็ได้รับอีเมลฉบับหนึ่งที่ส่งมาให้สาขาทางสตาร์เน็ต

ฝ่ายผู้ส่งคือสาขาคล้าย สมาคมอนุบาลสัตว์สาขาอันดับที่ 500 ของอวกาศในปัจจุบัน เทียบกับการประเมินครั้งก่อน อันดับของสาขานี้ขึ้นมาหลายสิบอันดับทีเดียว จัดว่าเป็นสาขาที่มีแนวโน้มการพัฒนาที่ดีพอสมควร

นี่เป็นคำเชิญแรกที่สาขาอวินเป่าได้รับ การไปดูงานระหว่างสาขาต่างๆ มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและพัฒนาให้ก้าวหน้าไปด้วยกัน โดยปกติผู้เดินทางไปดูงานมักจะเป็นประธานสมาคมหรือรองประธานสมาคมเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับสาขาที่เชิญมา

แล้วหลังจากนั้นก็อาจกลายเป็นความสัมพันธ์แบบพันธมิตรที่ค่อย

ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้

“สาขาอันดับที่ 500??” เมื่อได้ยินเชื้อหวอนพูดเรื่องนี้ หลายคนในห้องต่างคิดว่าตัวเองหลุดไป พวกเขาเลยถามกลับอย่างต้องการคำยืนยัน จะโทษพวกหลินอี่ที่มีปฏิกิริยาแบบนี้ก็ได้ เพราะโดยทั่วไปแล้ว อันดับของสองสาขาที่ดูงานแลกเปลี่ยนกันมักจะไม่ห่างกันเกินไปนัก

โดยเฉพาะสามพันอันดับแรกด้วยแล้ว ทุกๆ ห้าร้อยอันดับจะคล้ายกับเป็นการก้าวข้ามธรณีประตู

อันดับของสาขาพวกเขาในตอนนี้เป็น 2,007 แล้วสาขาห้าร้อยอันดับแรกกลับเป็นฝ่ายส่งคำเชิญให้สาขาพวกเขาไปดูงานก่อนอย่างนั้นหรือ...

เชื้อหวอนพยักหน้า ตอนที่เห็นอีเมล เขาเองก็ประหลาดใจอยู่นิดหน่อย

“มันเป็นโอกาสที่ดีมาก ผมเลยตอบรับไปแล้ว” สาขานั้นอยู่ในห้าร้อยอันดับแรกได้ย่อมมีอะไรดี เชื้อหวอนเลยอยากไปเรียนรู้สักหน่อย

ต่อไปลูกสัตว์ในสาขาของพวกเขาจะได้มีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น